

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1. [Sentència 93/2024](#), de 19 de juny, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'empara en el cas conegut com «els **ERES d'Andalusia**».

EL TC estima parcialment el recurs d'empara interposat per una persona condemnada pel delictes de prevaricació administrativa en el cas conegut com «els ERES d'Andalusia» contra les sentències dictades respectivament per l'Audiència Provincial de Sevilla i pel TS. Reconeix que s'ha vulnerat el dret a la legalitat penal, declarant la nul·litat de totes dues resolucions, ordenant retrotraure el procediment judicial al moment anterior al dictat de la sentència d'instància amb la finalitat que l'Audiència Provincial de Sevilla dicti una nova resolució respectuosa amb el dret fonamental vulnerat.

La sentència d'empara considera que els òrgans judicials penals han realitzat una interpretació i aplicació imprevisible del delictes de prevaricació administrativa, prohibida pel dret de la legalitat penal.

Estableix que l'elaboració dels avantprojectes de llei no poden ser constitutius del delictes de prevaricació administrativa ja que aquests tipus d'actuacions, ni són resolucions ni han recaigut en un assumpte administratiu, en tractar-se d'actes dictats pel poder executiu en l'exercici de les activitats de govern que li atribueix l'Estatut d'autonomia d'Andalusia.

Afegeix que, a més, en tractar-se de meres propostes que no tenen més abast que ser objecte de deliberació al Parlament Andalusí, no poden sotmeses a un control judicial, afirmant que la jurisdicció penal no pot separar-se d'aquest criteri i donar transcendència penal a aquests actes. En la decisió, declara la nul·litat d'ambdues resolucions judicials i acorda retrotraure les actuacions administratives al moment anterior al dictada per la sentència d'instància perquè l'Audiència Provincial de Sevilla dicti un pronunciament respectuós amb el dret fonamental vulnerat; això és, amb el dret de la legalitat penal.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

2. [Interlocutòria 8322/2024](#), d'1 de juliol, de la Sala Segona, Penal, del Tribunal Suprem, en matèria del **procés sobiranista català**.

El TS acorda que no procedeix l'arxivament definitiu de l'executòria oberta per al compliment de la pena d'inhabilitació absoluta per temps de 12 anys fixada per sentència del mateix Tribunal Suprem, que va condemnar els membres del Govern català per un delictes de sedició en concurs medial amb el delictes de malversació de fons públics.

El TS, a l'hora de procedir a l'aplicació de l'amnistia, afirma que els recurrents van ser inicialment condemnats per un delictes de malversació de cabals públics en concurs ideal amb el delictes de sedició i de desobediència. Afirma que el delictes de desobediència, a diferència del delictes de malversació de fons públics, en què l'aplicació de la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juliol, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya fa dependre d'un element intencional, la desobediència queda abastada en la seva integritat, sense matisos, sense distinció entre una modalitat delictiva i una altra.

Es declara amnistiats el delictes de desobediència i l'arxiu parcial de l'executòria, per la qual cosa obliga a esvair qualsevol tipus de dubte sobre la seva constitucionalitat que pogués haver suscitat el mandat legislatiu per la seva possible contradicció amb els articles 9.3; 14 i, si escau, l'article 117.3 de la Constitució.

Així, assenyala que en compliment de l'article 35 de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, procedeix donar trasllat al Ministeri Fiscal, a l'acusació particular i a les defenses dels condemnats, amb la finalitat que en un termini comú i improrrogable de 10 dies puguin al·legar el que considerin oportú sobre la possibilitat de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat o sobre el fons d'aquesta en relació amb el delictes de desobediència.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1068/2024](#), de 17 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la

formació de la jurisprudència, en matèria d '**urbanisme i ordenació de les activitats dels locals de jocs i apostes** dins del seu terme municipal.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència del TSJ de Castella i la Manxa i confirma l'Acord del Ple de l'Ajuntament de Talavera de la Reina (Toledo) pel qual s'aprova la modificació puntual del Pla d'ordenació municipal per a l'ordenació detallada de les activitats dels locals de joc i apostes dins del seu terme municipal.

La Sala d'Admissió del TS declara que la qüestió plantejada en el recurs que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si resulta ajustat a dret que en l'exercici de la potestat de planejament dels ajuntaments en els instruments d'ordenació urbanística municipal referida a la regulació de l'ús dels locals de joc i apostes incideixin, si s'escau i en quina mesura, en els àmbits de la llibertat d'empresa i de la lliure prestació de serveis corresponents als titulars d'aquells establiments.

El TS estableix que, de conformitat amb la potestat reglamentària dels ens locals en els instruments d'ordenació urbanística, els ajuntaments tenen capacitat i competència per regular els usos dels locals de joc i apostes, així com regular la distància mínima de les instal·lacions existents d'aquests locals en relació amb les noves instal·lacions dels mateixos dins del seu terme municipal.

Així mateix, afirma que el planejament urbanístic pot incloure determinacions específiques sobre l'ús de sòl urbà en relació amb els locals de joc i apostes.

Afegeix que, si aquestes determinacions afecten indirectament la llibertat d'empresa i la lliure determinació de serveis, han d'estar adequadament justificades per imperioses necessitats d'interès general.

A més, estableix que les mesures adoptades, que han de ser proporcionades, no imposen una restricció absoluta a l'obertura de nous locals de joc i han de ser, en tot cas, respectuoses amb la legislació estatal i autonòmica aplicable en matèria de joc.

4. [Interlocutòria 8709/2024](#), de 26 de juny, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **concursos i oposicions per a l'accés a la funció pública**.

La Sala d'Admissions del TS ha considerat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència la qüestió de si en el cas d'oposicions i concursos per a l'accés a la funció pública s'ha de determinar quina ha de ser la nota de tall que s'ha d'emprar per efectuar una prova psicotècnica, ordenada en execució de sentència, en un procés selectiu d'accés a la funció pública, perquè s'entengui que es respecta el dret d'igualtat; així com si vulnera el dret d'igualtat la remissió de la nota de tall a la promoció d'origen i, en cas negatiu, si la prova a realitzar en la promoció en curs ha de comptar amb les mateixes dificultats tècniques i característiques del temps de resposta i tipus de proves que la promoció d'origen, per a la qual cosa és necessari la interpretació de l'article 23 de la CE, sens perjudici que la sentència s'hagi d'estendre a altres si fos necessari.

5. [Sentència 1165/2024](#), d'1 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa al **cessament de funcionari nomenat pel sistema de lliure designació**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Canàries que casa i, en conseqüència, anul·la i estima el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de les Palmes de Gran Canària, ordenant retrotraure les actuacions judicials en el moment de dictar sentència.

La Sala d'Admissió del TS, mitjançant interlocutòria, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs interposat per un funcionari contra la sentència núm. 442/2021, de 21 de setembre, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Gran Canària, en recurs d'apel·lació.
- Declarar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar l'abast de les funcions de l'òrgan jurisdiccional per apreciar, valorar i enjudiciar la realitat o veracitat dels motius adduïts per l'Administració per justificar el cessament d'un funcionari en un lloc de treball obtingut pel sistema de lliure designació.
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, seran objecte d'interpretació: l'article 80 del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, l'article 58.1 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, pel qual s'aprova el Reglament general d'ingrés del personal al servei de l'Administració general de l'Estat i de provisió de llocs de

treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat i l'article 35.1.i) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques en relació amb els articles 9.3 i 24 de la CE, sens perjudici que es pogués estendre a altres disposicions si així ho exigís el debat finalment travat en el recurs, ex article 90.4 de la LRJCA.

En aquest cas, un funcionari que havia obtingut el seu lloc de treball pel sistema excepcional de lliure designació va ser destituït i aquest, en defensa dels seus drets, al·lega que els motius en què es basa l'Administració competent per acordar el seu cessament són falsos.

Davant d'aquesta situació el TS afirma que procedeix oposar davant el cessament d'un funcionari en un lloc de treball obtingut pel sistema de lliure designació, que les raons o els motius que s'al·leguen com a determinants són incerts, la qual cosa ha de valorar el jutge atenent-se a la realitat de les causes o motius al·legats per al cessament i les proves que a l'efecte s'hagin admès i, per a això, cal que es procedeixi a retrotraure les actuacions, per tal de valorar les proves proposades i declarades pertinents, més altres que el jutge pugui considerar oportunes, i resolgui sobre la realitat dels fets invocats com a justificants del cessament.

En aquesta sentència el TS es remet a una altra sentència de la mateixa Secció i Sala, la STS 712/2020, de 9 de juny (cassació 1195/2018) en la qual es va apreciar que no hi ha motivació si no es prova la realitat de les raons invocades per cessar i també es remet a la STS 723/2021, de 24 de maig, i a la STS 499/2021, de 12 d'abril, que va afirmar que "no pot de cap manera acceptar-se una justificació que descansa en fets que no són certs".

Afegeix la sentència que:

- Hi ha jurisprudència consolidada sobre el control judicial del cessament de funcionaris designats pel sistema de lliure designació.
- Aquesta jurisprudència parteix del fet que, ja sigui concurs de mèrits com de lliure designació, són formes de provisió de llocs de treball que s'insereixen en la lògica de la carrera funcional. Així, mentre que el concurs implica seleccionar mitjançant la integració d'elements objectius, avaluable i predeterminats (graus, antiguitat, titulació, etc.), en la lliure designació el judici d'idoneïtat es basa en la confiança que l'aspirant exercirà adequadament un lloc caracteritzat per l'especial responsabilitat i que va justificar la seva classificació com a lliure designació.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La confiança de la lliure designació no és una confiança exclusivament personal, pròpia per al nomenament de càrrecs eventuais i fins i tot de càrrecs directius, als quals es refereix l'article 12 del TREBEP.
- La confiança que implica la lliure designació és una altra, atén les comeses i exigències del lloc, i en el judici d'idoneïtat se substitueixen barems objectius per la ponderació d'aspectes de lliure valoració com l'experiència professional, la formació, la pro activitat, les disposicions de l'aspirant, la identificació amb la política, els plans, els programes..., tot en relació amb el lloc de treball objecte de cobertura.
- En coherència amb el nomenament, el cessament del lliurement elegit exigeix un judici de no idoneïtat sobrevinguda que no es pot despatxar apel·lant a l'eslògan que "el lliurement nomenat, pot ser lliurement cessat". Certament hi ha un nucli de lliure apreciació tant en la idoneïtat com en la no idoneïtat que no es pot substituir judicialment. Ara bé, a banda de la deguda motivació, això no treu perquè en cas de cessament es planteji la certesa dels fets determinants, ja que no hi ha motivació materialment vàlida si l'oferta no és certa.

Per tot això, acorda estimar el recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

6. [Sentència 1194/2024](#), de 4 de juliol, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **convenis urbanístics**.

El TS va estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Cuenca contra la sentència dictada, en recurs d'apel·lació, pel TSJ de Castella - La Manxa, que va anul·lar l'acord de l'Ajuntament de Cuenca i, en conseqüència, confirma la desestimació de responsabilitat patrimonial de l'esmentada corporació municipal per haver resolt un conveni urbanístic en substitució de la cessió de l'abonament en metàl·lic del 10 per cent de l'aprofitament urbanístic, en condició d'agent urbanitzador, com a conseqüència de l'execució del PAU del Sector Únic, del planejament municipal.

Els antecedents de l'objecte d'aquest procés són els següents:

- La presentació per part de la representació processal de la Sra. Nicolasa d'un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Cuenca contra la desestimació presumpta de l'Ajuntament de Cuenca de la

sol·licitud de resolució d'un conveni urbanístic subscrit en data 10 d'agost de 2007.

- El Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Cuenca va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu, declarant la resolució de l'esmentat conveni urbanístic i, en conseqüència, va acordar el reintegrament a la part actora de les quantitats econòmiques abonades a l'Ajuntament, en virtut del conveni que va declarar resolt, més l'abonament dels interessos legals procedents.
- Contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Cuenca van interposar recurs d'apel·lació tant l'Ajuntament com la Sra. Nicolasa davant el TSJ de Castella- la Manxa
- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella- la Manxa va dictar sentència desestimant el recurs d'apel·lació interposat per l'Ajuntament i va estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat per la Sra. Nicolasa, revocant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu només pel que fa a l'inici de l'abonament dels interessos legals.
- Contra la sentència del TSJC, l'Ajuntament de Cuenca va presentar escrit de recurs de cassació, al·legant infracció dels articles 1156 i 1158 del Codi Civil, així com dels articles 1101, 1108 i 1024 del mateix Codi Civil i de la jurisprudència del TS, amb cita de la STS de 13 de juny de 2019.
- La Sala d'admissió del TS va declarar l'interès cassacional objectiu del present cas, declarant que l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència del present cas consisteix a determinar el moment en què es merita els interessos de demora en els casos de resolució d'un conveni urbanístic per incompliment de les obligacions per part de l'Administració local i identificar com a normes que, en principi, seran objecte d'interpretació els articles 1156 i 1158 en relació amb els articles 1101, 1108 i 1124 del Codi civil.
- El 4 de juliol de 2024, la Secció 5a de la Sala Tercera del TS va dictar sentència en el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i va afirmar que quan es declari la invalidesa d'un conveni urbanístic per les cessions de terrenys gratuïtes que han de realitzar els propietaris a l'Administració urbanística actuant, s'haurà de discriminar si la invalidesa és per causa de resolució, cas en el qual els interessos es calcularan des del moment en què es reclamin pel perjudicat; o, si es tracta d'una causa de nul·litat o anul·labilitat, cas en el qual els interessos es calcularan des del moment en què

es va fer el pagament de la quantitat reclamada i sobre la qual es fixen els interessos.